

BUKVICE 10

Osnovna šola Bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE 10

ZBORNIK
LITERARNIH, LIKOVNIH IN GLASBENIH
IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2011

SPOŠTOVANI UČENCI! SPOŠTOVANI MENTORJI!

»Vedno upamo, da pozna odgovor nekdo drug.
Da bo nekje drugje boljše,
da se bo drugič vse dobro izteklo.
Toda to je to. Nihče drug ne pozna odgovora.
Nikjer drugje ne bo boljše in vse se je že zgodilo.
V središču svojega bitja poznaš odgovor:
veš, kdo si in veš, kaj si želiš.«
(Lao Ce)

Ob prebiranju vaših prispevkov v najnovejših BUKVICAH sem spoznala, kako dobro veste, kdo ste in kaj si želite. Leta sploh niso važna. Po prave odgovore ste odšli - preprosto - v svoje srce. Ponosna sem na vsakega izmed vas, ki je s svojim literarnim, likovnim in glasbenim prispevkom pomagal pri rojstvu še enih Bukvic, tokrat jubilejnih. Zahvala vašim mentorjem!

Narava nam dan za dnem ponuja prizore neprecenljive lepote. Ko bi jih le znali videti in ohraniti ... Ko bi jih še znali videti tisti ljudje, ki naravo onesnažujejo dan za dnem. Vaši prispevki pričajo o tem, kako želite pomagati naravi in jo ohraniti za rodove, ki prihajajo. Pojdite v naravo danes, jutri, pojutrišnjem ... Uživajte v vsem, kar vam ponuja.

Verjemimo v ta svet in verjemimo vase. Ohranimo ta svet in ustavimo čas.

Brigita Smogavec, ravnateljica

Zala Zagoršek, 9. b

OBLETNICI

Deset bombončkov, deset poljubčkov, deset vrtnic v šopku. To je taka pravljíčna številka, ob kateri se nam zazdi, da se je obrnil list v knjigi življenja in se je začelo nekaj novega. Pri nas sta se obrnila lista kar v dveh knjigah. Ena pripoveduje o učencih in nam preko zgodb in pesmi opisuje mlade literate. Druga ji je podobna, pa vendar tako drugačna. Pripoveduje namreč o tihih zvokih, ki nas zazibajo v sen, ali pa o veseli pesmi, ki nas obudi.

Naše Bukvice, že prava značilnost proslave na Prešernov dan, bodo letos ponovno slavile še eno srečno leto obstoja. Šle bodo v peti razred, torej bodo dopolnile okroglih 10 let. In vsako leto smo tako pridno pisali, da bi pravzaprav one nam morale čestitati za svoj obstoj. Ker pa želimo še veliko let te naše knjižice, le pišimo in čez pet let bomo slavili že pravo najstništvo Bukvic.

Se spomnite koncertov na koncu vsakega šolskega leta? Na začetku nam zapojejo Slavčki, potem Otroški pevski zbor, Mladinski pevski zbor in na koncu? Naše učiteljice, seveda! Koncert zaključijo Polančice ... Te bodo letos sošolke Bukvic, saj so prav tako dopolnile deset let.

In ker je to dolga doba, ob kateri jim vsi iskreno čestitamo ter želimo še mnogo uspešnih let, jim zaploskajmo!

Jan Senekovič, 8. a

BUKVICE 10

Naše Bukvice imajo že deset!
To je lep obet
še za naslednjih let deset.

Vedno spravijo nas v smeh,
četudi smo na tleh.
To lep je obet še za nekaj let.

Gremo pet za deset let,
ker to je lep obet.
Nad to številko sem prevzet,
ker med nami so že toliko let.

Od veselja zganjajmo gnečo,
v srcih čutimo srečo.
Vsi smo zadovoljni
in zagona polni.

Za naslednja leta,
nove spise,
Bukvice, naj žive še dolga leta.

Ivana Vogrinc Vidali, 8. a

10 LET BUKVIC

Le kako se zbornik takšnih in drugačnih umetnin počuti ob takšnem jubileju?!

Ko sem sama dopolnila deset let, sem bila vzhičena, če ne zaradi drugega, pa vsaj zaradi prve dvomestne številke. Vsekakor je dejstvo, da se v prvih desetih letih naučimo največ, od govorjenja, računanja, pisanja in branja do ... Seveda se potem učimo še celo življenje, vendar je vse grajeno na osnovi prvih desetih let.

Zato sklepam, da je enako z zborniki, prav takimi, kot so naše Bukvice. Prepričana sem, da so se Bukvice v tem desetletju naučile kaj o Prešernu, o neznanih, mladih avtorjih, obravnavale različne, bodisi družbene, naravoslovne, umetnostne vede in vsekakor so se naučile, kaj je dober zbornik.

Bukvice, ostanite take!

Učenci 1. a razreda

MARIBOR - MOJE ZELENO MESTO

Misli in zapisi učencev 1. a razreda

Rad bi, da bi bila voda v mojem mestu čista, da bi bilo veliko rož in veliko dreves. Po drevesih bi plezal s prijatelji, nabiral sadje in se skrival v krošnjah.
(Rok Schaubach)

Želim si, da bi imelo moje mesto veliko sonca in bi bilo vse svetlo. V mestu ne bi smelo smrdeti po plinu. Pohorje bi bilo pokrito s čistim snegom in jaz bi se lahko veliko smučal.
(Matic Hasanagić)

Želim si veliko nogometno igrišče tik pred svojim domom in ne parkirišča za avtomobile. Tam bi se z Maticem in Rokom igrali nogomet, pozimi pa hokej.
(Ian Fingušt)

Naj bo moje mesto dišeče, ima naj veliko igral, kjer se bova s prijateljem Janom velik časa družila in igrala.
(Rok Klepec Vabič)

Želim, da bi bilo veliko sončnih dni, da bi bilo nebo čisto, da bi bilo veliko dreves, po katerih lahko

plezam. In ko bom sedela na veji drevesa, bom pod
njim opazovala živopisan travnik.
(Tarja Zupančič Danko)

Naj bo moje mesto sončno in polno lepih barv.
(Pia Dobrovnik)

Moje mesto Maribor naj bo prijazno za kužke, živali,
rastline in vse ljudi.
(Tine Rajić)

Mesto Maribor
Adrenalinski park
Ribniki
Igrišča
Bazen
POhorje
Reka Drava

(Lana Ekart)

Moje mesto je včasih zelo umazano. To jaz dobro
vem, ker včasih težko diham. Včasih moram
poiskati pomoč pri zdravnikih. Zato bi morali vsi
ljudje resnično poskrbeti, da bi bil zrak čistejši.
(Emina Strelec)

Moje mesto mora imeti prostor za mnogo ptic. Zato je potrebno veliko dreves. Lepo je, ko ptički lepo pojejo.

(Melisa Murselaj)

Naj bo moje mesto Maribor čisto, čisto, čisto. Avtomobili naj ostanejo na avtocestah. Tovarniškim dimnikom pa natakimo protistrupne ventilatorje.

(Ajda Kirbiš)

Jaz si želim, da bi bilo veliko krošenj in ne bi smrdelo po plinu.

(Taja Ekart)

Naj se vsi otroci igrajo na velikih igriščih, parkih, travnikih. Naj bo manj trgovin in več igrišč.

(Nika Nađ)

Ne maram dima. Tudi kadila ne bom.

(Zala Dukarić)

Naj bo vse čisto in bleščeče. Naj sije sonce in pada nežen dež. Zraven sonca naj nebo polepša še mavrica.

(Lara Anžel)

Želim si, da bi bilo v mojem mestu več telovadnic in košarkaških igrišč. Jaz bi igral košarko vsak dan. Zato bi v mestu moral biti tudi čist zrak.

(Marko Plos)

Da bi bilo moje mesto čisto in bi ne bilo dima,
moramo najti prostor za veliko dreves.
(Jan Levec)

Zbrali in uredili
Nadja Juvan in Polona Legvart

Gaja Gujt Bauman, 2. a

GOZD - DOM ŽIVALI

Kje imajo živali svoj dom? Ptice si napravijo v krošnjah gnezdo. Veverice pa si najdejo duplo v drevesu. Gozd je narava in ga ne smemo onesnaževati! Živali so prestrašene, kadar kdo žaga drevo in s tem uničuje gozd. Mi moramo skrbeti za gozd, saj ga imajo živali zelo rade.

Rada bi vam povedala zgodbo o srnici. Doma sem blizu gozda in srnice so moje prijateljice. So zelo ljubeznive. Pokrite so z rjavo dlako. Nekatere srne imajo celo bele pike. Včasih jih tiho opazujem, ker so zelo plašne. Nekega dne sem spet opazovala srnice, ki so pritekale iz gozda. Ob robu gozda je siva cesta. Tam je eni od srnic spodrsnilo. Revica je padla. Zmedena je vstala in zbežala. Bila sem žalostna.

Želim si, da ljudje ohranimo gozdove, da bodo živali imele svoj lep, zelen dom. In moje srnice bodo srečne.

Anja Zeilhofer, 2. a

DANES BOM ŠLA PEŠ!

Bil je prvi šolski dan. Zelo se mi je mudilo spoznati nove sošolce. Za šolo sem se lepo napravila. Oblekla sem si belo majčko, na kateri je bila narisana muca s pentljo okoli vratu, z modrimi očmi ter prikupnim rožnatim smrčkom. Oblekla sem še črne hlače. Mami me je vprašala: »Kako bi rada šla v šolo? Peš ali z avtom?« Odgovorila sem ji: »Želim ohraniti naravo, zato grem peš!« Mami se je popolnoma strinjala z mano. Tudi očka je bil navdušen. Prišel je dedi, ker je šel z mano, mami in očijem v šolo, da bi videl, kje bo moj razred. Vsi štirje smo šli v šolo. Naša pot ni bila ravno polna dreves in trave. Morali smo prečkati cesto pri kar treh semaforjih. Ko smo prišli do tretjega semaforja, sem že videla šolo. Tam je bila že učiteljica in gruča otrok, ki so postali moji sošolci. Bilo je tudi veliko mam in očetov. Učiteljica nas je prijazno sprejela. Naučila nas je razredno himno. Ta dan je bil najkrajši dan v šolskem letu 2009/2010. Rekla sem: »Po novem bom vedno hodila peš. Da bom ohranila naravo.«

Maiken Zupančič Danko, 5. a

Brina Vrenčur, 3. a

NE VOZI SE Z AVTOMOBILOM

Danes zjutraj, ko me je mama hotela z avtom odpeljati v šolo, sem pomislila, kaj če bi danes odšla peš v šolo, saj imam do šole samo nekaj metrov. To sem povedala mami in mami se je z menoj strinjala. V šolo sem se odpravila peš. Mami je bila v skrbeh, da bom zamudila. Ko sem hodila, sem videla, kako drevesa umirajo zaradi onesnaženega zraka, ki ga povzročajo avtomobili. V šoli sem učiteljici in sošolcem povedala o vsem, kar sem videla. Skupaj smo organizirali posebno akcijo. Dogovorili smo se, da bi vsak dan poskušali prihajati v šolo peš.

Upam, da vsak človek, ki se ne vozi z avtomobilom, kadar mu to ni potrebno, to stori, saj bo tako naša narava spet lepa in zdrava kot nekoč.

David Ruprecht, 3. a

NARAVA JE NAŠA

Narava so drevesa, potoki, trave in živali. Drevesa nam dajejo zrak, živali nam delajo družbo, potoki nam dajejo vodo. V gozdu je še veliko drugega. Ljudje hodijo mimo in poskrbeti morajo, da ne bodo metali odpadkov v naravo, da bo ostala še dolgo čista.

Ana Edelbaher, 3. a

SVET JE ZELO ONESNAŽEN

Svet je zelo onesnažen, zato bi ga ljudje morali očistiti. Očistili bi ga tako, da bi manj uporabljali vozila. Tako bi lahko bil svet čistejši in ljudje bi lahko bili srečnejši. In tudi živali bi bile srečnejše. Morali bi hoditi peš. Tako bi bila narava spet zdrava in svet bi bil veliko bolj naraven.

Gašper Rakun, 3. a

OČISTIMO SVET

Danes je svet zelo onesnažen. Zato so Slovenija in druge države očistile naravo v enem dnevu. Tudi naša šola, OŠ bratov Polančičev, je bila v tej akciji. Našli smo veliko neprimernih odpadkov, recimo kakšno lutko, kose železa in še veliko drugih stvari. Tudi sedaj mogoče že vsi ljudje razmišljajo o tem, da ne bi metali odpadkov kar v naravo.

Jaka Rodošek, 3. a

DREVO DIHA

Jaz sem drevo. Ime mi je Smreka. Ves dan opazujem otroke, ki pridejo vsak dan pogledat v gozd. Ampak

eni so poredni, eni brcajo v tla, drugi nabijajo žogo v drevesa ...

Nekega dne so prišli otroci iz šole nabirat gobe. Bili so zelo pridni. Potem so prišli še otroci iz vrtca, ki so želeli nabrati liste in drevesom pomagati. Naslednji dan je prišla družina. Zabavali so se in uživali v naravi in gozdu. Ko sem videla, da ne uničujejo dreves, sem bila zelo dobre volje.

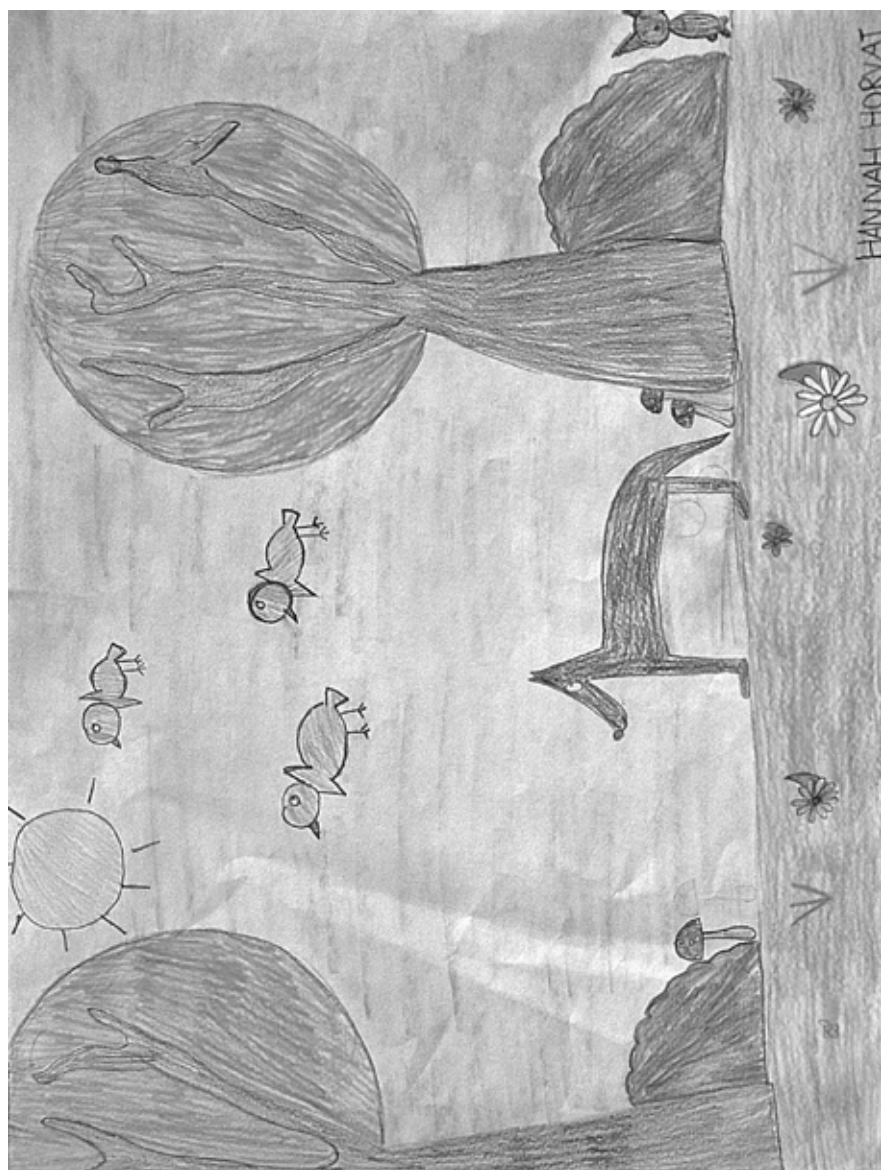
Alisa Muhič, 3. a

TUDI NARAVA JE ŽIVO BITJE

Nekoč, v prejšnjem stoletju, je bilo manj avtomobilov in svet je bil veliko bolj čist. Zdaj pa je toliko avtomobilov, da se mi kar vrti v glavi. Drevesa umirajo, ker je v gozdu veliko smeti. Želim si, da bi okolje spet bilo tako čisto kot v starih časih. Vsak list papirja je veliko vreden, ampak želim si, da ne bi po nepotrebnem čečkali po njem. Tudi ljudje, ki kadijo, onesnažujejo okolje.

Narava je živo bitje, tako kot mi, zato jo čuvajmo.

Hannah Horvat, 2. a

Ajda Rakun, 3. a

PAPIRČKI NAJ PADEJO V KOŠ

Svet očuvamo tako, da pazimo ter različnih smeti in odpadkov ne mečemo v naravo. Zanj skrbimo tudi tako, da zbiramo ločene odpadke: papir, plastiko in steklo. Z avtomobili onesnažujemo naravo, zato je bolj primerno, da v šole in službe hodimo peš. Bencin namreč naravo onesnažuje. Tudi papirčki od bombonov, čokolad ... naj padejo v koš. Vsi se moramo čim bolj potruditi za naravo in okolje.

Zoja Godec, 3. a

IMEJMO ČIST PARK

Živim v Maistrovi ulici. Blizu parka. V parku živijo ptice, žabe, race, ribe, rastline in tudi ribnik imamo. In drevesa pa rože. Zelo sem vesela, da imamo čist park. Bila bi zelo žalostna, če bi ljudje metali odpadke v naravo. Potem bi jo uničili, živali bi šle v stran od tod in bili bi kot na smetišču. Ne bi več gledala rožic, ne bi več mogla iti na igrala in tudi sankati se ne bi mogla. Zato si želim, da bi bil park še naprej čist.

Žan Fekonja, 3. a

SPREHOD V GOZDU

Enkrat sem šel po gozdu in videl ljudi, kako lomijo veje in uničujejo naravo. Gozd uničujejo tudi tako, da podirajo drevesa, brcajo v neznane gobe, imajo piknike v gozdu in za seboj ne pospravijo. Zato smo v Sloveniji organizirali dobrodelno akcijo »Očistimo zemljo« in tako poskrbeli, da smo odstranili vsak nekaj odpadkov.

Lara Ribič, 3. a

GOZDNE ŽIVALI

Gozdne živali so ogrožene, ker jih lovci lovijo. Bežijo iz gozdov in jih je vedno manj. Nimajo se več kam skriti, saj gozdovi propadajo s tem, ko jih ljudje uničujemo.

Vanesa Tahiraj, 3. a

JAZ SEM DREVO

Sem drevo in ime mi je Smreka. Živim v parku, kjer se otroci z menoj igrajo, me božajo in občudujejo. Zelo rada se igram z njimi. Imam rjavo kožo, modre oči in zelene lase. Nekoč pa so prišli otroci in me niso niti pogledali. Bila sem žalostna, saj so opazili drugo, lepšo smreko, ki ji je bilo ime Tonka, in se z njo igrali.

Pia Mar, 3. a

ONESNAŽENI GOZD

Včeraj sva šli z mamico na sprehod. Zagledala sem metulja in poigrala sem se malo z njim.

Ko sem se ozrla naokrog, mamice ni bilo več. Naenkrat sem zagledala svetlobo. Tam ni bil izhod, temveč divje odlagališče. Zamislila sem se, kako bi bilo, če bi jaz bila Zemlja in bi na meni bilo toliko odpadkov in smeti. Videla sem pločevinke, star zarjavel avto, papir, plastenke, televizor, pokvarjen pralni stroj ... Le kaj bo z nami? Smeti nas bodo zadušile! Dušim se tudi jaz, ko gledam te smeti. Le kaj naj storim? Razmišljam in razmišljam, le kaj lahko stori tako majhna deklica za našo naravo. V tistem trenutku sem se odločila. Začela bom ločevati odpadke, v šolo se bom manjkrat peljala z avtom in zagotovo se bom udeležila letošnje akcije Očistimo Slovenijo.

Naenkrat sem zagledala mamico, ki je vsa zaskrbljena korakala proti meni. Objela me je. Po poti domov sem ji povedala o svoji odločitvi in njen pogled mi je povedal vse.

Tara Fošner, 6. b

Brina Vrenčur, 3. a

ŽIVLJENJE NARAVE

S prijatelji smo se dogovorili, da bomo očistili park, Piramido in Kalvarijo. Odpravili smo se že zgodaj zjutraj, da bi lahko pravi čas vse postorili. Pobirali smo smeti, da bo spet vse lepo čisto. Smeti smo zbirali v vreče in jih odvrgli na smetišče. Vsak človek, ki odvrže smeti, naj jih odvrže na pravo mesto. Kajti vse to je pomembno za zrak in življenje narave.

Gregor Boc, 3. a

KAKO SEM SPOZNAL VREDNOST DREVES

Moj dedi živi na Pohorju, jaz pa v mestu. Kadar pri dediju pogledam skozi okno, vidim gozdove. Ko sem bil star tri leta, sem nenehno jemal liste iz dedijevega tiskalnika in čečkal po njih, dedi pa se je hudoval name. Rekel sem mu, da listi nič ne stanejo. Dedi pa mi je odgovoril, da mora za vsakih nekaj listov papirja umreti eno drevo, ker je les surovina za izdelavo papirja. Da drevo zraste, traja veliko časa. Povedal mi je tudi, da drevesa z listi pomagajo čistiti zrak. Ljudje zrak dihamo in brez dihanja ni življenja. Zato so drevesa in gozdovi za nas pomembni.

Tako sem spoznal vrednost dreves.

Ana Vide, 3. a

SPREHOD V GOZDU

Pretekli teden sva bili z mamo v gozdu. Sprehajali sva se in opazovali drevesa. Nekatera so bila visoka ali nizka, tanka in debela, gladka, hrapava in po nekaterih so skakale veiverice. Pod čevlji je šumelo odpadlo listje. Le iglice na smrekah so ohranile svojo zeleno barvo. V daljavi se je slišal glas kukavice. Nekatera drevesa so bila prekrita z mahom. Na sprehodu je bil tudi moj pes Bono. In tudi on je bil zelo vesel. V gozdu je zelo lepo.

Taria Zupančič Danko, 1. a

Pia Majcenovič, 3. b

POGOVOR SMETI O NARAVI

Na pločniku sta se srečala bananin olupek in jabolčni ogrizek. Začela sta se pogovarjati. Banani olupek je rekel, da bi morala oba biti v smetnjaku. Ogrizek pa je rekel, da je še slabše, če ljudje v naravo mečejo vrečke, stare avtomobile, gume, pralne stroje in druge odpadke, ki se nikoli ne razgradijo. Bananin olupek pa je predlagal, da poiščeta ljudi in jim naročita, naj vse smeti v naravi poberejo in jih odpeljejo na smetišča. Tako bo narava še dolgo ostala lepa in čista.

Tina Alina Vever, 3. b

ZGODBA O MAJHNI RIBICI

Nekoč je v daljnem globokem morju živela majhna ribica po imenu Moana. Bila je dobrega srca in se je zelo rada družila s prijateljicami. Nekega dne je nad njihovo bivališče priplul črn otok. To so bile smeti, ki so jih ljudje po celem svetu metali v vodo. Vodni tokovi so odnesli smeti daleč v morje in iz njih je nastal ogromen črn otok. Ribice niso vedele, od kod prihajajo smeti. Naenkrat pa je zbolela ena ribica, nato druga ribica in vse ostale za njo. Tudi majhna Moana je zbolela. Paziti so se morale, da ne bi katera umrla. Nato je priplula velika ladja. Moana se je razveselila, da bodo prijazni

Ljudje rešili ribice. In res - prišli so z lopatami in začeli odlagati smeti v vreče, dokler ni bilo morje spet čisto. Ribice so kmalu postale zdrave in nikoli več nobena smet ni prišla nad njih. Moana je srečno živela do konca svojih dni.

Jakob Korošec, 3. b

KDAJ SE BODO RAZGRADILE RAKETE?

Bilo je novo leto. Na Pohorju so metali veliko raket. Toda na koncu je vse obležalo na tleh. Ljudje so, ne da bi gledali, odšli domov. Naslednji dan se nihče več ni mogel smučati. Zbrali so se in razmišljali. Prva se je domislila Ana Kop. Rekla je, da morajo odpadke odnesti v vesolje. In res so jih odpeljali v vesolje. »Zdaj smo se jih znebili,« je pristavil župan. A glej, že naslednje jutro so odpadki ležali na Pohorju. Marsovci so rekli, da jih nočejo. In spet so tuhtali. Druga se je domislila Tanja Štef. Rekla je, da morajo odpadke vreči v morje in pristavila: »Ribe so tako neumne, da jih še opazile ne bodo.« Odpadke so vrgli v morje. A že naslednji dan so bili odpadki spet na Pohorju. Morske deklice, delfini in tjujnji so povedali, da odpadkov ne potrebujejo. Župan je rekel: »Ne že spet!« Spet so tuhtali. Tretjič se je domislila Branka Fit. Rekla je, da jih odpeljejo v gozd. Tako so tudi storili. A naslednji dan se je zgodilo isto. Vse gozdne živali so povedale, da jih ne potrebujejo. Župan je rekel: »Če nam zdaj ne uspe, smo mrtvi.« In

tuhtali so in tuhtali. Nace Drežnik se je domislil, da bi naredili tovarno za predelavo odpadkov. Tovarna je bila kmalu zgrajena. Odšli so po odpadke. Ampak ko so prišli ponje, so se vsi odpadki že razgradili.

Helena Puhan, 3. b

SMETI V PARKU

Smeti so ležale v parku. Deček jih je videl. Odločil se je, da jih bo pospravil v koš. Naslednje jutro so spet ležale naokrog. Razmišljal je, kaj naj naredi, da jih ne bo več? Pa se je domislil. Izmisлил si je znak za smeti. Dal ga je v park. Od tistega časa v parku ni več odpadkov.

Kai Kirbiš, 4. a

BETONARNA

Edino svetlo razvedrilo po prihodu iz vrtca in kasneje iz šole je bila igriva dogodivščina s sosedom Jernejem na travniku v bližini našega bivanja. Na tem zapuščenem, divje poraslem travniku so našle mnoge živali dom. Tu so se skrivale bogomolke, brez truda sva odkrila murna, krilati metulji so sedali na cvetlice. Čebele so nabirale cvetni zaklad in ga nosile nedaleč stran v sosedov čebelnjak k Jernejevemu dedku. Jernejev dedek nam je s ponosom pokazal medene zaloge in bil

je vesel za zelenje, ki nas obdaja in razvaja. Nemir in nestrinjanje med sosedi ter zaskrbljenost so v naš kraj prinesli tovornjaki, polni peska in kamenja. Glasni stroji so na kraju, kjer je bil prej bil travnik, začeli z gradnjo betonarne. Na mestu, kjer sva z Jernejem bila neustrašna raziskovalca sveta, lovilca kresničkov, kjer sva z mamom govorila o vrbi žalujki, kjer je akacija omamno dišala - tam so zdaj kupi kamenja in peska. Povsod so železne konstrukcije in drobilniki kamenja. Starše so o gradnji obvestili, ampak ker je zemlja namenjena industriji, so njihove prošnje o zaustavitvi gradnje zavrnil. Mnogim živalim, ki so izgubile dom na tem travniku, in Jernejevim čebelam lahko pomagamo, da naš mali vrt oskrbimo in negujemo tako, da bo najboljši dom. Posadimo veliko cvetlic, letos spomladi bomo posadili tri nove grme in prvič se bomo sladkali z belimi malinami. Letos je naša jablana imela prvič neškropljene plodove.

Nekateri so v betonarni dobili delo, jaz pa imam spomin na naš vrt.

Jaro Vezjak, 4. a

LOČUJMO ODPADKE

Na svetu je veliko odpadkov. Od plastičnih, kovinskih, bioloških do nevarnih. Zato je pomembno, da jih ločujemo in komunalni delavci jih lažje reciklirajo. Pomembno je tudi, da ne mečemo odpadkov v naravo,

predvsem ne nevarnih. To so: baterije, zdravila, barve, škropiva, medicinska oprema, kemikalije, čistila in olja. Olja ne peljemo na odlagališče, ampak ga vlivamo v posebne posode. Če bomo vsi metali odpadke na tla, bodo te strupene reči prešle v zemljo, iz zemlje pa v dobro pitno vodo. Zaradi izpušnih plinov bo ščit, ki Zemljo in nas ščiti pred infra rdečimi žarki, propadel in nas ne bo več ščitil pred njimi. Zato ohranimo svoj planet pri življenju.

Špela Brezočnik, 4. a

PLASTIČNA VREČKA - NE, HVALA!

V današnjem času smo vsepovsod obkroženi s plastiko. Največji problem so prav plastične vrečke. Ker so izredno lahke, nepremočljive, prilagodljive in trpežne, se na veliko uporabljajo v trgovini. Na oddelkih s sadjem, zelenjavo in mesom v velikih nakupovalnih centrih moramo tako vsak posamezen nakup vstaviti v svojo vrečko, pri blagajni pa vse nakupljeno ponavadi stlačimo še v brezplačne nosilne vrečke. Če gremo na samopostrežno blagajno, jih dobimo še več. In kje vse te vrečke končajo? Največkrat v smeteh, mnogo pa jih ljudje, ki jim ni mar do okolja, kar odvržejo v naravo. Najdemo jih lahko skoraj povsod, v parkih, po gozdovih, še posebej veliko pa se jih nabere na obrežjih rek, kjer jih ob nizki vodi vidimo kot bele in pisane plastične cvetove na vejah dreves. Vse to je

res žalostno gledati. Pa ne le zato, ker je grdo videti, ampak predvsem zaradi tega, ker so plastične vrečke skoraj nerazgradljive in bodo v naravi predstavljale nevarnost še dolga desetletja in stoletja. Živali jih lahko zamenjajo za hrano, meso teh živali pa dobimo mi na krožnik.

Kaj lahko sploh naredimo, da zmanjšamo njihovo porabo? Čistilne akcije v naravi so sicer dobrodošle, vendar samo z njimi problema ne bomo rešili. Potrebno bo spremeniti naše navade. Naslednjič pojdemo v trgovino s platneno vrečo ali vrečo iz močnejšega papirja, morda s košaro ali kartonasto škatlo. Ko nam blagajničarka ponudi plastično vrečko, pa se ji zahvalimo: »Ne, hvala!«

Tina Alina Vever, 3. b

Nika Ekart, 4. a

REŠIMO GOZD

Nekega septembrskega sobotnega jutra sem se odpravila v bližnji gozd, vzela sem nahrbtnik z malico. Prišla sem na jaso in tam zagledala polno smeti. Vzela sem vrečke in začela ločevati: v plastične vrečke sem dala posebej ostanke sadja, steklo in plastiko. Potem sem vzela papirnato vrečko in vanjo dala papir. Stekla sem iz gozda. V bližini sem našla smetnjake za papir, steklo in plastiko. Vanje sem vrgla, kar je pisalo na njih. V bližini sem našla kompost, na katerega sem odvrгла ostanke sadja. Potem sem stekla domov. Mami sem povedala, kaj se je zgodilo. Bila je zelo ponosna name. Takrat sem se zavedala, da sem rešila gozd. Od takrat ločujem odpadke in to zelo pomaga. Ločujte jih še vi.

Peter Vezjak, 4. a

IN TAKO JE PETER REŠIL HRAST

Živel je deček Peter. Bil je dobra duša. Nekega dne se je odločil, da bo šel peš v šolo. Na poti je zašel v gozd. Tam je srečal mogočen hrast. Deček ni vedel, da hrast govori, zato se je zelo ustrašil, ko je hrast spregovoril. Hrast je rekel: »Zdravo, kdo si?«
»Jaz sem Peter,« reče.

»Meni pa je ime Bobi,« je rekel hrast. »Moja cela družina je umrla, ker sekajo gozd. Bilo je grozno.«

Peter je rekel: »Starši mi ne dovolijo metati odpadkov v naravo. Pločevinka potrebuje dolgo, da razpade.«

Ker je Peter imel še eno uro do začetka šole, je dajal odpadke kar v torbo.

Potem se je zahvalil in šel proti šoli.

Tisti dan so imeli dan Zemlje. V šoli so pisali pesmice o gozdu in onesnaževanju in on je z lahkoto napisal pesem.

Glasi se tako: Nekega dne sem srečal hrast, ki je govoril: »Smeti, smeti, fuj fuj fuj, smeti, počistimo in uničimo smeti, smeti.« Peter je iz šole šel v gozd. Tam je videl, da sekajo drevesa. Rekel jim je, da ne smejo sekati dreves, ker je to škodljivo za gozd. In tako je rešil hrast. Ta se mu je zahvalil.

Ko je Peter prišel domov, je bil srečen. Starša in starejši brat so bili veseli.

Lana Blaznik Jerič, 4. a

Lucijan Pustoslemšek, 4. b in Igor Struger, 4. b

OČISTIMO NARAVO

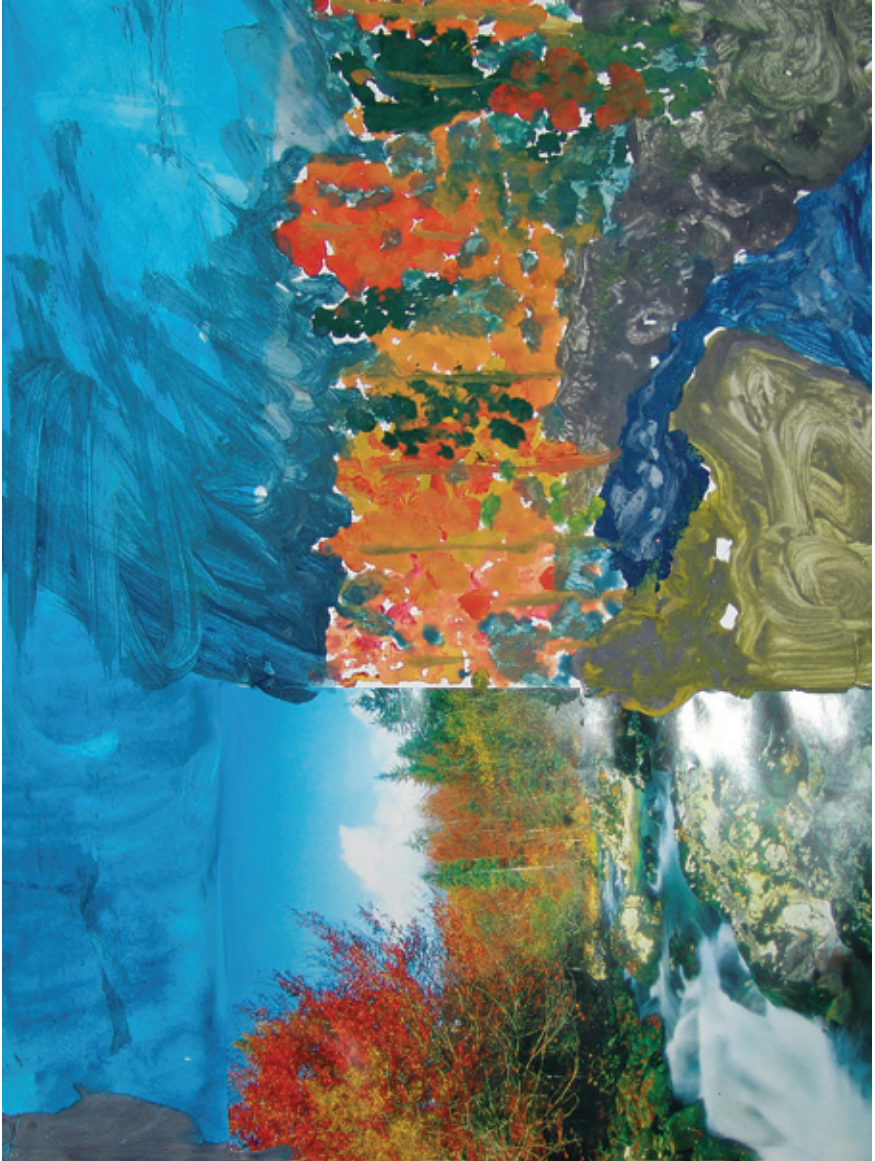
Ojoj, ojoj, ojoj, narava nič ni
Čista, zato se potrudimo, da jo očistimo
In poboljšamo! Naj velja novo pravilo:
Smeti v koš!!! To velja za vedno! Zato
To upoštevaj tudi ti! Gozd ne bo uklešččen
In živali bo več! Zaradi avtov
Mi, ljudje, umiramo, ker
Olje škodi našim pljučem.

Narava bo zadovoljna,
A ljudje se moramo tega držati!
Raje odvrzimo puške in uniforme,
Avte steptajmo za boljšo naravo,
V park redno hodimo, namesto z avtom v trgovino peš,
Okolje bo lepše, narava bo boljša že, če ti to veš!

Emanuel Krajnc, 4. b

1								L	I	P	A			
2								K	R	O	M	P	I	R
3						T	A	L	I	S	M	A	N	
4									P	A	P	I	R	
5										G	O	B	A	
6									L	A	V	A		
7	R	E	C	I	K	L	I	R	A	N	J	E		
8								P	E	S	M	I	C	A
9									K	O	L	O		
10					L	I	P	I	C	A	N	E	C	
11									R	A	C	A		
12						S	A	M	O	R	O	G		
13									K	R	A	V	A	
14									P	I	V	O		
15										I	G	L	A	

1. Se rima na pipa in je drevo.
2. Posajen je v zemlji in se širi, prva črka je K.
3. Nosiš ga okoli vratu, prva črka je T.
4. Nanj rišemo in ga režemo.
5. Nahaja se v gozdu in je lahko užitna ali strupena.
6. Je vroča in jo izbruhne vulkan.
7. Druga beseda za predelavo odpadkov.
8. Jo pišemo v rimah.
9. Vsi na _____ za zdravo telo.
10. Tako se imenuje konj iz Lipice.
11. Se oglašča tako, da gaga.
12. Je izmišljena žival z rogom.
13. Je žival, ki daje mleko.
14. Ga pijejo odrasli in vsebuje alkohol.
15. Je železna in hladna ter te zbode.

Sara Zahovič, 8. b

Jan Ladinek, 4. b

KONJI, LJUBEZEN MOJA

Odkar vem zase, imam rad konje, saj sem želel sestiti na konja takoj, ko sem lahko izgovoril njegovo ime. Tako sem prvič jahal konja, ko sem imel tri leta, in takrat sem si obljubil, da bom nekoč imel tudi svojega.

Pričel sem varčevati, da bi se mi nekega dne izpolnila želja in bi si konja lahko tudi sam kupil. Sprva sem mislil, da je to kar tako. Se odločiš in kupiš konja, pa je.

No, kasneje, ko sem pričel jahati zares, so me v konjeniškem društvu najprej naučili, da je potrebno za konja tudi skrbeti. Tako ga je pred ježo potrebno osedlati, po jahanju pa skrtačiti in očistiti uzdo in kopita. Danes tudi vem, da moraš imeti najmanj dva konja, če ju imaš doma, saj je konj žival, ki živi v naravi v družbi drugih konjev, in je zelo žalosten, če je sam. Prav tako sem ugotovil, da za konja potrebuješ kar velik hlev, kar pomeni, da bom moral še dolgo varčevati, da se mi bo želja izpolnila.

Ko sem nekega dne prišel na konjeniško društvo, so mi tam povedali, da hoče nek lastnik usmrtiti kobilo samo zato, ker mu ni skotila zdravega žrebca. Otroci smo se takoj odločili, da tega ne bomo dovolili. Zato smo pričeli varčevati denar za konja, a smo imeli časa le en teden. Nekaj denarja so dali naši starši, nekaj dobri ljudje preko radia, a žal še vedno ni bilo dovolj. Bili smo že na trnih, ali nam bo uspelo, pa smo izdelali

še nekaj risbic in drugih izdelkov, ki smo jih prodajali. Kljub našemu trudu še vedno ni bilo dovolj. Prišel sem domov in rekel mami: »Če ne bomo zbrali dovolj, prosim, da dvigneš vse moje prihranke, bom sam kupil konja.« Odločen sem bil, da kobila ne sme umreti. Naj bo svobodna, tako kot sem sam, kadar jaham.

Tako sem odšel do svoje trenerke, da ji povem, kaj sem se odločil in da bi tako lahko rešili kobilo. Ko sem prišel do hlevov, sem opazil, da ni vse tako kot običajno. Znova sem jih vse pozdravil: Snežinko, Tita, Tornada ... in naenkrat zagledal lepega rjavega konja. Joj, kako sem se razveselil, ko sem ugotovil, da je to kobila, ki smo jo reševali. Pobožal sem jo in kar čutil, kako je hvaležna, da smo jo rešili izpod rok zlobnega lastnika. Ob tem sem čutil veliko zadovoljstvo in se zavedal, da smo močnejši, če nas je več. Tako kot konjev.

Živali so kakor ljudje, četudi niso popolnoma zdrave, jih lahko obdržimo in jim pomagamo, saj so del narave in del nas in naše prihodnosti.

Vid Lobnik, 5. a

DREVESA

Drevesa so v gozdu živala
in bila vesela.
Pa pride mimo mož, pripelje bager
in izpuli travnik rož.
Mož spet lepo gre,
kot da se vse to sme.

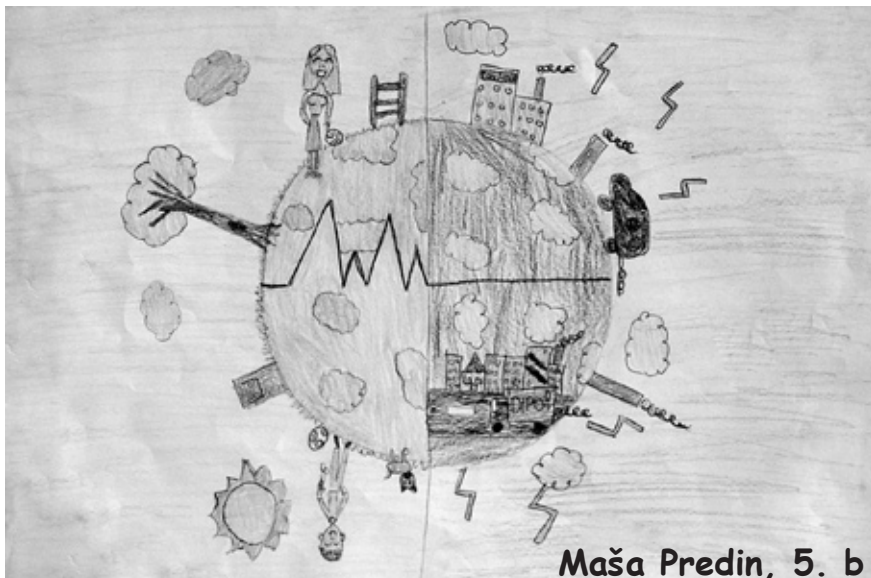
Pride z buldožerjem človek ta
in izruva gozd do dna.
Ostalo je le še nekaj dreves,
ki preplaval jih je bes.

Čez nekaj dni tam stal je dimnik,
ki onesnažil je ves ribnik.
Zato varujmo naravo,
da življenje bo bolj zdravo.
Da življenje bo bolj zdravo!

Maiken Zupančič Danko, 5. a

GLE DAM

Gledam ljudi, kako sekajo drevesa. Gledam nafto, ko se zliva v morje. Gledam rastline, ki venijo. Gledam reveže, ki nimajo ničesar. Jem jabolko, a nima pravega okusa. Gledam oblake, a vidim le dim iz tovarn, ki se plazi po nebu. Gledam ptice. Ne zavedajo se, da je zemlja razočarana nad nami, a vseeno še vedno skrbi za nas kot za svoje otroke. Želim si, da tudi jaz ne bi vedela tega. In želim si, da ne bi nikoli izumili denarja, ki mnogim otežuje življenje. Ljudje se moramo še veliko naučiti in verjamem, da nam bo nekoč uspelo. Pa vi ?

Maša Predin, 5. b

Jakob Golob, 5. b

GOZD

V gozdu je gozd.
V tem gozdu je še en gozd, ampak manjši.
V manjšem gozdu je še manjši gozd.
V še manjšem gozdu je najmanjši gozd.
V najmanjšem gozdu je gozdiček.

V gozdičku je vreča.
V vreči je še ena vreča.
V tej vreči je še manjša vreča.
V tej manjši vreči je najmanjša vreča.
V najmanjši vreči je vrečka.
V vrečki je vrečica.
V vrečici je kup smeti.
Ta kup smeti je zate.
Lahko ga odneseš na smetišče.

Gal Kumperščak, 5. b

TIMI NA DIVJEM ODLAGALIŠČU

Timi je zbolel za pljučnico in je moral ostati doma.
To mu ni bilo všeč, zato je zbežal od doma.
Zbežal je naravnost v gozd. Tam je srečal srno in si
mislil: Da bi videl veliko živali, moram naprej v gozd.

V gozdu je videl sovo in jelena. Čez pet minut je Timi zagledal avto in pomislil, da se bo z avtom lahko vrnil domov. Približal se je avtu in opazil, da je to divje odlagališče. Tam je videl še pralni stroj, motor, gume traktorja, računalnik ... zelo je smrdelo in Timi si je nadel zimske rokavice, ki jih je imel s seboj, če bi bilo mrzlo. Nato je začel smeti nositi na bližnji odpad. Čez pet ur je bila tam samo trava in avto. Zdaj se je odpravil domov in ko je prišel domov, je ura odbila polnoč. Mama ga je pohvalila in skregala.

Čez pet dni je bil Timi že v šoli in bilo je vse po starem.

Maša Predin, 5. b

ODPADKI SO LAHKO TUDI KORISTNI

»Maša, prosim, odnesi plastiko v keson,« me je prosila mama kot že dostikrat poprej. »Pa zakaj ravno jaz? Zakaj ne Jakob?« ji odvrnem. »O tem bi mislila takrat, ko sta pila vodo z okusom, ledeni čaj, kokakolo in druge pijače,« mi je odvrnila. Takrat sem resno razmislila, kaj se dogaja z vso to goro odpadkov. Vem, da bi bilo najbolje piti vodo iz pipe, a kaj, ko je ledeni čaj tako dober, da se mu včasih ne morem upreti. Morda pa bi lahko naredila kaj uporabnega iz teh plastenk: tako kot moja teta Barbara. Ona izdeluje okraske in luči iz zamaškov in delov plastenk. Novembra je pripravila razstavo svojih izdelkov v Gradcu. Tudi za rojstni

dan mi je izdelala čudovito rožnato namizno svetilko. Tako sem dobila zamisel in sem tudi sama iz zamaškov in plastenke naredila nekaj okraskov za novoletno smrečico.

Ina Slemnik, 6. a

NARAVA

Vsa lepota, ki je,
je potreba sveta.
Ogenj, ki v tebi gori,
je vse, kar si.
Goriš za nas,
lepoto neba, lepoto sveta.
Greva nekam, neznano kam,
kjer še nisi videl takšnih slik,
takšnih oblik.

Poglej,
nad mano gori na milijarde luči,
luči upanja za nas in vse te reči,
kakršne sestave si ti.

Na vodi z mislimi lebdim,
z okusom morja, enkratnega,
s hribi sveta, vonjem neba ter vidom vsega,
tudi prepovedanega.

Nihče te ne ustavi, boriš se naprej,
do poraza ter zmage, si kot vitez,
ponos ter pogum so tvoja čustva, edinstvena.

Blizu sovražnik stoji, s sulico v rokah,
mesto ostalo bo brez luči ...
neskončna lepota se enkrat konča,
kot kraljica nebes se poda.

Jaz občudujem, spoštujem vse to,
in ti, medtem ko si ti že skoraj pozabljena.
Jaz, kot da rabim to, to neskončno cesto za raj,
do tistih nebes.

A le kaj, tam ni več takšnih slik,
kot ste ve, plemenite gospe.
Tam je le še gmota zbranih besed, tam je le še
obzorje,
kjer angeli lete, sončece sije, morja pa šume,
tam kjer bomo kmalu mi, ne bomo se mogli rešiti.

Se spomniš, kako je bilo,
ko je tekla kri?
Se še spomniš takrat,
ko naj bi se čudeži uresničili?
In se še spomniš tistega dne,
ko so bile sanje naše edino upanje,
upanje, da bomo spet živeli lepo, kot v rajju?

Narava!

Kdo le še verjame v to?
Te besede vsak v sebi drži.
Vsakdo ve, da narobe se gre,
a še kar sledi svojim napačnim potem.

Mi smo zveri, pošasti uničenega sveta.
Prelepa narava počasi umira,
hrepeni po lepoti, kakršna je včasih bila.
Morilci, to je beseda za nas,
ki opiše to, kar smo, kaj ji delamo v zameno za to,
kar vidimo ...

Anja Zeilhofer, 2. a

Tjaša Zajšek, 8. a

Aneja Radonjič Rauter, 6. a

OČISTIMO SVET

Svet. Ko pomislim na to besedo, se spomnim na naš planet, naravo, reke, morja in ljudi. Ljudi zato, ker našo naravo uničujemo. Uničujemo jo z izpušnimi plini, dimi iz tovarn in drugimi nevarnimi in škodljivimi snovmi. Uničujemo deževnico in s tem tudi sebe.

Pojdimo pogledat gozdove v svoji okolici: kupi odpadkov na vsakem koraku. Poglejmo potoke: zrasli so kupi smeti gradbenih materialov, rezervni deli avtomobilov.

In kakšen svet si želimo? Želimo si živeti v čistem in zdravem svetu. Čisto in s tem zdravo okolje je vrednota, za katero se moramo vsi truditi. To pa je povezano s spremembo našega odnosa do okolja. Vsak lahko naredi kaj dobrega za naše okolje. Da bi zmanjšali količino odpadkov, recikliramo, tako da zbiramo papir, plastiko, nevarne odpadke (baterije, zdravila) in steklo ločeno. S tem jih lahko ponovno uporabimo. Namesto umetnih gnojil uporabimo kompost in kupujemo BIO izdelke. Odkar sem hodila v četrty razred, zbiramo doma papir, ki ga vsako leto prinesem v šolo in od tu gre v predelavo. Mi iz mlajše generacije moramo biti ozaveščeni. Razvijati moramo spoštljiv odnos do narave. Tako si bomo zagotavljali čist zrak, čiste gozdove, reke, morja in vse, kar nas obdaja.

Ko grem v gozd, bi rada, da nič ne zmoti mojega

pogleda, da ne vidim stvari, ki tja ne sodijo. Rada bi videla le zelena drevesa, pisane metulje, slišala ptičje petje in se veselila čistega okolja, ki me obdaja.

Urban Duh, 6. a

POMAGAJMO NARAVI

Danes bom šel peš!

»Danes bom šel peš!« tako rečem dostikrat. Ko hodim po mestu, je sicer bolje, kot da bi šel z avtom, ampak tistih, ki gredo z avtom, je navadno več kot tistih, ki gredo peš. Če bi se vsi ljudje odločili tako kot jaz in šli peš, bi se onesnaževanje dosti zmanjšalo. Ampak nekaterim ljudem je vseeno za onesnaževanje, važno jim je samo, da je njim udobneje.

V mestih bi morali avtom prepovedati vožnjo v mestno jedro, tako bi lahko zelo zmanjšali onesnaževanje. Pred letom ali dvema sem šel na sprehod po Koroški cesti in videl, da je del ulice zaprt. Policisti pri zapori so mi rekli, da je to nekakšna generalka za leto 2012, ko bo za en mesec zaprta skoraj vsa Koroška cesta. Takrat se po Koroški cesti (ki je zelo prometna) ljudje ne bodo mogli voziti z avtomobili in bodo prisiljeni iti peš. Verjetno si mislite: »Bodo pa šli okoli.« Povem vam, okoli ne bodo mogli iti, če bodo hoteli v Pekarno Drava, v prodajalno telefonov Simobil, na kavo v kavarno na Glavnem trgu ipd. Upajmo, da bodo takrat ljudje videli, kako pametno

je iti peš in bodo več hodili peš. Upajmo!

Nekateri ljudje zelo radi hodijo pa gorah. Tisti dosti hodijo peš, ampak kaj, ko nekateri izmed njih po gorah mečejo smeti in je to podobno, kot da bi šel z avtom. Smeti zelo onesnažujejo okolje, nekatere plastične vrečke se razkrajajo tudi do 100 let! Ampak ljudje ne mečejo smeti samo v gorah, odmetavajo jih v reke, gozdove, na travnike ... Vsepovsod, samo ne v koše za smeti. Zato so v nekaterih državah z novim letom prepovedali prodajo plastičnih vrečk, to je zelo dobra poteza, saj bo tako okolica dosti manj onesnažena in ljudje bomo živeli boljše.

Naravi moramo pomagati, ampak ne samo tako, kot se imenuje moj podnaslov (danes bom šel peš), ampak tudi z recikliranjem odpadkov, očiščevanjem gozdov, pobiranjem odpadkov po okolici, zmanjšanjem porabe pitne vode ipd. Kot ste videli, sem največ omenjal, da moramo zmanjšati odpadke, kajti to je eden izmed naših največjih problemov. Ko hodite po cesti, večkrat vidite odpadke, ampak ne samo, ko hodite po cesti, tudi ko hodite po travnikih, gorah, gozdovih ... Skratka, odpadki so vsepovsod! To za okolje vsekakor ni dobro, zato moramo zmanjšati odpadke, predvsem plastiko, ki se razgrajuje najdlje. Če bomo naredili to, bomo pomagali naravi in ohranili svoj planet!

Nika Horvat, 6. a

SVOBODA V NARAVI

Svet po svobodi kliče.
Rad bi, da zletiš med ptiče.

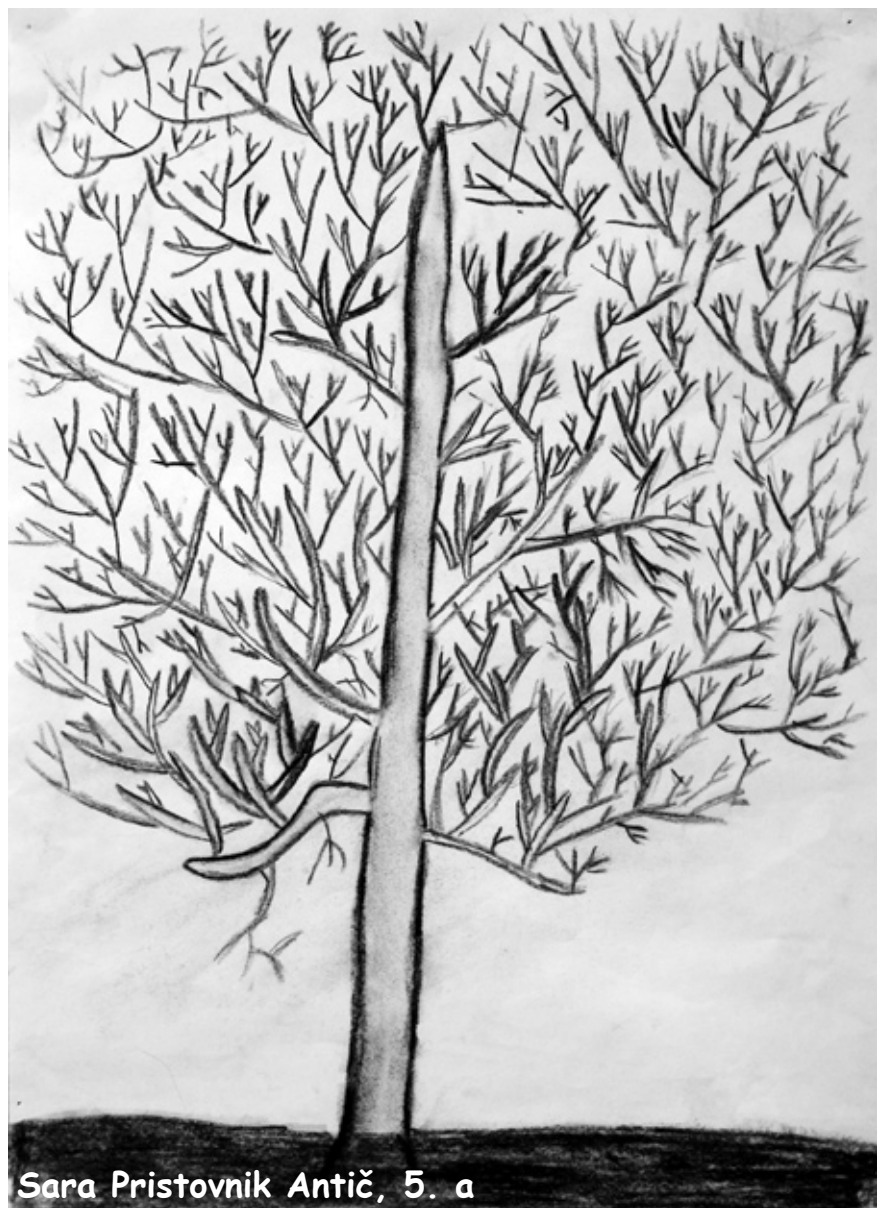
Rad bi, da zajadraš na krilih domišljije,
v nebo, kjer sonce dež pije.

Moraš se sprostiti,
na druge ljudi moraš pozabiti.

Glej s svobodnimi očmi,
saj te v svobodi nič ne boli.

Videl boš stvari,
stvari, ki jih nikjer drugje ni.

Nihče pred teboj ne stoji,
po tem svoboda hrepeni.

Sara Pristovnik Antič, 5. a

Aneja Rajh, 6. b

GOZD - DOM ZA ŽIVALI

V življenju se je že marsikaj zgodilo.
Izumrle so že mnoge živali in rastline.
Tako bomo počasi izgubljali gozdove,
ki so dom za mnoge živali.

Moramo jih zaščititi in obvarovati.
Gozdovi so tudi naš dom.
Kam bomo hodili na sprehode,
ko gozdov več ne bo?
Kje se bomo lahko nadihali svežega zraka?

Kam bomo hodili po gobe,
če ne bo več gozdov?
Gozdovi so lahko odličen kraj za razmišljanje.
Kje se bomo lahko sprostiti,
če ne bo gozdov?

Naj vam povem:
meni so gozdovi najboljši kraj za razmišljanje
in sprostitev.

Tatjana Jerković, 6. b

ČE BI BILA DREVO, BI VAM POVEDALA

Če bi bila drevo,
bi vam povedala:
nehajte sekati drevesa,
drevesa so naravna čudesa,
brez njih ne bi bilo kisika
in pika.

Dreves ne smemo sekati
pa tudi ne odpadkov v naravo metati,
naravo moramo ohranjevati,
ne pa je onesnaževati!!

Opadke moramo ločevati,
ne pa jih v naravo metati.

Opadke vrzimo v koš,
ne pa naravo smetiti,
vse živali prepoditi,
kajti narava nas obdaja,
od smetenja ozonska luknja že nastaja,
torej ohranimo naravo,
za življenje čim bolj zdravol!!!

Eva Štingl, 6. b

Lara Gašparac, 6. b

MOJE SANJE O NARAVI

Odkar pomnim, se po televiziji in v drugih medijih zelo dosti govori o onesnaževanju okolja, izumiranju rastlinskih in živalskih vrst ter o okoljevarstvenih problemih. Govori se, da so čebele ogrožena vrsta in da so tudi nekatere rastline ogrožene.

Nekega večera sem veliko mislila o tem. Ta tema mi ni dala miru in ko sem odšla spat, sem prav tako

sanjala o tem. Sanjala sem, da sem bila na sprehodu in videla, kako so ptice umirale. Ker se nisem zavedala, kako so trpele, so me sanje pomanjšale in spremenile v ptico. Letela sem v zraku, ki je bil siv in jedek. Ko sem prvič vdihnila ta umazan zrak, se mi ni še nič zgodilo, ko pa sem ga vdihnila drugič, sem se začela dušiti. V naslednjem delu mojih sanj, so me te popeljale v svet rastlin. Znašla sem se v gozdu, ki je bil poln rastlin, ki so umirale. Zdaj sem se že bolj zavedala, kako trpijo, ampak vseeno nisem bila prepričana, da rastline trpijo tako kot živali. Moje sanje so me spet spremenile, toda tokrat sem bila večja in imela sem krošnjo. Zdaj sem bila drevo. Kar naenkrat sem zaslišala hrup, približevali so se mi stroji, ki so že sekali moje prijatelje. Ko je stroj prišel do mene, je iz stroja stopil človek in se zadril: »Iz tega drevesa bomo naredili zares lep les!« Jaz sem kričala na vso moč, naj ne naredijo tega in naj nas pustijo v miru živeti. Ljudje me niso slišali in bilo je prepozno. Že sem čutila, da umiram. Bilo je strašno. Zjutraj sem se zbudila in takoj sem začela svoje sanje pripovedovati starejši sestri. Tedaj sem se zavedala, kako ljudje uničujemo naravo.

Vsi se moramo zavedati tega, da smo tudi ljudje del narave in če se bo onesnaževanje nadaljevalo, bomo tudi mi umrli. Če hočemo to preprečiti, pa moramo biti čim bolj prijazni z okoljem. Ločevati moramo odpadke, več uporabljati sončno in vetrno energijo ter se manj voziti z avtomobili. Naravi bomo zelo pomagali.

Vesna Černec, 8. a

Špela Knehtl, 6. b

RAJE BI TISTO LEPO RDEČE JABOLKO

Ah, kako naj začnem? Bom kar tako, da vam povem to. Ko slišim kakšnega otroka ali odraslega, kako v trgovini reče: »Daj, kupi raje tisto lepo nepoškodovano sadje,« se mi naježijo lasje.

Kaj je že kdo kdaj pomislil, koliko škropiva poje, pa čeprav sadje opere? In koliko škropiva gre v tla, ko to isto lepo sadje s pesticidi pridelovalci ščitijo pred boleznimi in škodljivci? Ali smo res tako zelo ekološko osveščena družba, za kakršno se imamo? Lahko še tako zelo ločujemo odpadke in vsi hodimo peš, pa tega problema ne bomo rešili. Še vedno bodo naši vodotoki in podtalnica polni pesticidov.

Tudi sama sem v preteklosti bila eden tistih otrok, ki raje sega po lepem, brezhibnem sadju. Toda bolj ko sem rasla, bolj me je mama opozarjala, da je brezhibno sadje vedno bolj obdelano s fitofarmaceutskimi sredstvi kakor tisto, ki ima kakšno manjšo pikico. Zato smo svoje najljubše sadje, ki so seveda jabolka, začeli kupovati v hladilnici, kjer shranjujejo jabolka, pridelana na okolju prijazen način. Taka jabolka navzven niso videti tako zelo lepa, so pa veliko bolj okusna. Res je, da je potrebno kakšno rjavo piko na sadju odrezati, a zato ne zavržemo celotnega sadja.

Iz istega razloga sva se z mamo odločili, da bova sami pridelovali zelenjavo. Taka zelenjava sicer ne

vzdrži dva tedna tako lepa v hladilniku, je pa sveža in veliko boljšega okusa. Doma pridelano zelenjavo vse poletje pridno shranjujemo v zamrzovalnik, da je naša prehrana tudi pozimi pestra in polna vitaminov.

S tako pridelavo ohranjamo našo naravo čisto in ne polno strupenih snovi, ki škodujejo vsemu živemu na našem planetu. Upam, da se boste vsi tisti, ki imate raje lepe, brezhibne sadeže, pričeli zavedati, da s tem še bolj onesnažujete glavni vir našega življenja, vodo. In kot vemo: brez vode ni življenja!

Tanja Koren, 6. b

POMAGAJMO NARAVI

Mati narava, pravimo naravi in s tem se popolnoma strinjam. Narava niso le rastline in drevesa, ampak so živa bitja kot mi, ljudje in živali.

Narava nas oskrbuje z vsemi našimi potrebami za preživetje oz. življenje. Naš zemeljski plašč je že zelo tanek, nekateri ljudje se sprašujejo, zakaj. Na to vprašanje se mi zdi, bi vsi zlahka odgovorili. Če bi ljudje bolj ločevali odpadke, ne bi rastline tako umirale. Moramo se zavedati, da nam rastline dajejo kisik, ki ga potrebujejo vsa živa bitja. Kisik pa nam dajejo drevesa, ki jih ljudje vse pogosteje sekamo oz. odstranjujemo z zemeljskih tal. Tudi ogenj je velik sovražnik Zemlji. Ta dim onesnaži zrak, ki ga ljudje vdihavamo. Vse

pogosteje uporabljamo tudi avtomobile. Še zavedamo se ne, koliko škodljivih izpušnih plinov izpustimo v zrak, kadar se peljemo z avtomobilom. Ker se je civilizacija že tako razvila, uporabljamo katalizatorje, ki vsaj malo razgradijo izpušni plin. Sedaj naša tehnologija gre naprej in kmalu bomo ljudje začeli uporabljati avtomobile na električno, ki bodo prijaznejši okolju. Menim, da nobenemu človeku ne bi škodilo, če bi šel ven, se sprehodil, naužil svežega zraka in zmanjšal uporabo avtomobilov. Kot sem že omenila, nas narava oskrbuje z vsem potrebnim, da lahko preživimo. Mislila sem na vodo, hrano, kisik oz. svež zrak, torej življenje. Predstavljajte si, da ne bi bilo rastlin. Vsi bi pomrli, saj ne bi imeli kisika, ki ga rastline proizvajajo s pomočjo fotosinteze. Pomembno vlogo v našem življenju pa imajo tudi živali. Če ne bi bilo razkrojevalcev, ki razkrajajo odmrle rastline in živali, bi povsod po svetu ležala trupla. Ta trupla nimajo prijetnega vonja in brez razkrojevalcev bi se razvijale razne bakterije ter s tem tudi smrtonosne bolezni.

Če ne bi bilo čebel, ki oprašijo rastline, ne bi imeli medu in rastline sploh ne bi rasle. Živali pa imamo tudi kot hišne ljubljence, ki so nam prijetna družba, kadar smo osamljeni in se ne moremo na nikogar zanesti. Kaj pa ločevanje odpadkov? Večina ljudi plastenk sploh ne splošči v čim manjšo obliko, preden jih odvrže v smetnjak. Enako je s škatlami oz. zabojniki. Na splošno ločujemo odpadke na organske, kovinske in nekovinske. Skoraj pred vsako hišo ali blokom stojijo različni

zabojniki: za steklo, papir, plastiko, ponekod pa tudi zabojniki za organske odpadke.

Pomagajmo naravi in jo čuvajmo v prihodnosti še bolj kot doslej. Imejmo jo radi, spoštujmo jo in ona nam bo to bogato poplačala. Prihodnji rodovi nam bodo zelo hvaležni.

Emanuel Krajnc, 4. b

Tara Arsenovič, 6. b

OHRANIMO ČISTO ZEMLJO

Zemlja je planet in ne koš za smeti,
dajmo jo spoštovati.

Odpadke dajmo v koš za smeti,
po možnosti še reciklirati.

Drevesa nehajmo sekati,
saj brez njih sploh živeli ne bi.

Nekatere živali že izumirajo,
čez čas med njimi človek bo.

Ko luči ne potrebujemo,
jo raje ugasnimo,
saj tako veliko privarčevali bomo.

Ana Dobrikovič, 6. b

NAŠA PRIHODNOST

Naša narava, uničevanje naše narave, ozonska luknja in podobno so pojmi, ki jih v šoli marsikdaj uporabljajo in nam razlagajo, kako je potrebno naravo ohraniti. Toda

le kako jo bomo, če vsak drugi odvrže ovitke čokolade, bombonov, žvečilnih gumijev in ostalo na tla?

Seveda moramo mi, mladi, sedaj razmišljati o tem, kako bomo ohranili naravo, toda moje mnenje je, da bi moralo vodstvo naše države poskrbeti tudi za to. Politiki sedaj mislijo na recesijo, toda če oni ne bodo sedaj ničesar storili, potem tudi naslednje generacije ne bodo mogle ničesar storiti, vendar se naše vodstvo tega očitno ne zaveda.

Mnogo otrok si želi čudovite prihodnosti - prav tako tudi naša generacija - vendar če nihče ne bo ukrenil nič glede onesnaževanja narave, naša generacija in generacije za nami ne bodo imele prihodnosti, kot jo imajo sedaj nekateri.

Nekateri moji prijatelji in jaz se trudimo ločevati odpadke in ni nam najbolj všeč, ko vidimo papirčke na tleh. Priznam, da tudi jaz odvržem kdaj kakšen papirček na tla, vendar se po tem ne počutim v redu in se še dolgo sprašujem, zakaj sem to naredila.

V bodoče se bom trudila, da bom bolj pazila in ne bom metala papirčkov v naravo. Upam, da se bodo tako odločili tudi drugi, ki to počnejo, in bodo nehali v dobro naše narave, za katero upam, da bo še dolgo ostala zelena vsaj toliko, kot je zdaj.

Elena Likar, 7. a

PISMO

Maribor, 13. 2. 2533

Zemlja ni več vsa zelena in gozdov sploh več ni.

In potoki niso bistri, saj odsev se ne blešči.

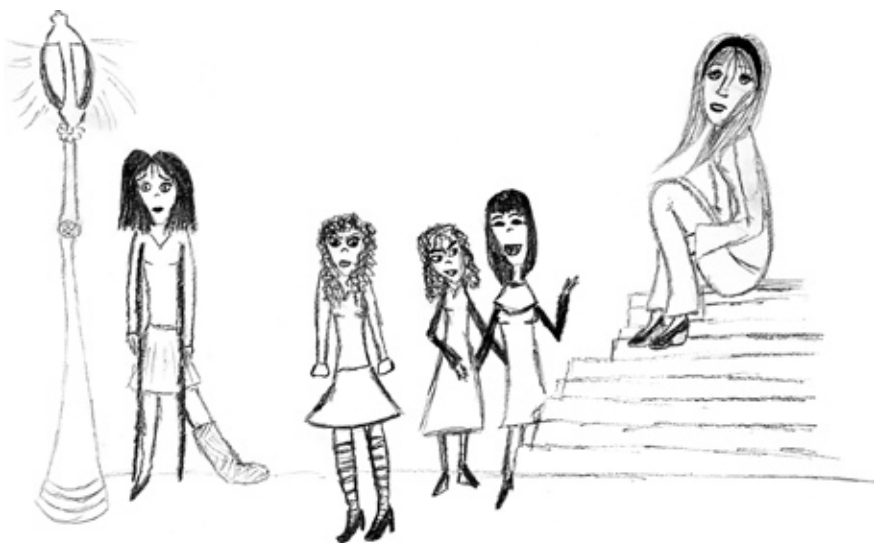
Pitne vode je premalo, kmalu sploh je ne bo več,
to nam ni nikakor všeč.

Sateliti v vesolju preiskujejo nebo,

če kje še kakšen prostor bo.

Iščejo namreč nov planet,

kjer bomo zaživali spet.

Maruša Kline, 5. b

Maruša

Lovro Šušek, 7. a

ZEMLJA

Ko bo Zemlja preveč onesnažena,
v osončju bo poražena,

počasi bo izginila
in skupaj z nami bo poginila.

Skrbimo za njo,
Spoštujmo naravo,
saj le tako jo lahko ohranimo.

Če to bomo naredili
in jo propada rešili,
bomo lahko srečno živeli
in v čisti naravi prebivali.

Sinja Tekavec, 7. a

ZEMLJA - ZELENİ PLANET?

Ali je Zemlja res zeleni planet? Če bi to vprašali otroka, mlajšega kot pet let, bi verjetno odgovoril: »Zemlja je roza, Zemlja je rumena, Zemlja je rdeča, Zemlja je rjava.«

Gledano iz vesolja je Zemlja modri planet, od blizu pa je Zemlja res rjava, ker smo jo ljudje tako

onesnažili. Travnate stepe so posušene, dreves je vedno manj, tropske gozdove izsekavajo, ledeniki se topijo. Od njih pa ostane samo rjava nerodovitna prst in kamnina, na kateri ne raste drevje. Najbolj žalostno pa je, da se vsi tega zavedamo, a ne moremo ali ne znamo tega ustaviti. Na svetu je vedno več odpadkov, ki jih ljudje odlagajo vsepovsod, tudi v gozdove, reke in morja. Če se bo tako nadaljevalo, bodo smeti prekrile planet in potem bo Zemlja res rjavi planet. To še lahko popravimo z doslednim ločevanjem odpadkov, ki bodo postali ponovno surovina za uporabo. Smeti tako ne bi več odlagali v gozdove in reke.

Vsi skupaj moramo varovati in čuvati naš planet, saj je to naš edini dom.

Peter Pagon, 7. a

SPREHOD PO (SKORAJ GOLEM) OTOKU

Poleti sem bil z družino na majhnem hrvaškem otoku, kjer je le nekaj deset stalnih prebivalcev. Prve dni smo samo uživali na soncu in v morju, potem pa smo se lotili raziskovanja notranjosti otoka in oddaljenih plaž.

List iz dnevnika

Sobota, 21. 8. 2010

Zjutraj smo vstali malo prej kot običajno in si pripravili izdaten zajtrk. V nahrbtnike smo zložili nekaj hrane in veliko osvežilnih pijač ter se odpravili

na pot proti jugu otoka. Najprej smo hodili po široki makadamski poti, ki so jo pred nekaj leti zgradili gasilci za boljši dostop do žarišč morebitnih požarov. Do teh v dolgem poletnem sušnem obdobjem včasih pride samo od sebe zaradi pregrevanja ali udarca strele. Večkrat pa so jih v preteklosti povzročili tudi nepazljivi ljudje z odmetavanjem cigaretnih ogorkov ali kurjenjem ognja za pripravo hrane (pečenje rib).

Nekoč je bil ves otok poraščen z gostim borovim gozdom, ki so ga prvi priseljenci večinoma posekali, da bi na njegovem mestu uredili oljčne nasade in vinograde. V zadnjih desetletjih pa so zaradi slabega položaja kmetijstva in posledično stalnega odseljevanja aktivnega prebivalstva kulturne rastline večinoma usahnile. Tako se sedaj po otoku kilometre daleč razprostira samo še nekoristno bodikavo grmičevje (makija).

Ko smo po več urah hoje med visokimi kamnitimi zidovi po komaj še prepoznavnih stezicah vsi razgreti prišli do majhnega borovega gozdička, v katerem smo se lahko skrili pred žgočim soncem in si v hladu stoletnih dreves prijetno odpočili, smo zares spoznali, kakšno bogastvo predstavljajo gozdovi. Posekati drevesa je bilo lahko, traja le nekaj dni ali kvečjemu tednov. Da pa bodo po skalnatih grebenih, s katerih je dež spral že skoraj vso zemljo, še kdaj zelenele goste borove krošnje, bo potrebno veliko truda, sredstev in dolgotrajnega, dobro načrtovanega ter skrbno premišljenega dela.

Nika Špes, 7. a

GOZD - DOM ZA ŽIVALI

Gozd - dom za ptice,
ki pojo v krošnjah.

Gozd - dom za lisice,
ki so prave tatice.

Gozd - dom za veverice,
gozdne prijateljice.

Gozd - dom za kače,
a ne klopotače.

Gozd - dom za medveda,
ki je velik, seveda.

Gozd - dom za vse,
ki skrbijo za čisto okolje.

Taja Ekart, 1. a

Andro Antonić, 4. b

DREVESA UMIRAJO

Življenje se rojeva spomladi,
ko na drevesu ozelenijo listki mladi.

Ptica iz listkov gnezda naredi,
polžek jih sveže za malico porabi.

Na vejah ptičke sedijo
in mladiče kotijo.

Veveričke se po krošnjah plazijo,
po teh, ki nam senco dajejo.

Oreh, češnja, kostanj,
lešnik, želod, kokos in še kaj,
vse to nam drevesa dajo za zalogaj.

In če nam drevesa toliko radosti in življenja dajo,
zakaj potem pustimo, da jih kar tako posekajo!??

Matic Komel, 7. b

OHRANIMO NARAVO

Ohranimo naravo,
da bo na Zemlji
ostalo vzdušje pravo.

Varujmo gozdove,
ohranimo jih kot nove
in mogoče
nam ne bo zmanjkalo vode.

Varujmo živali,
imejmo jih radi,
ker mogoče se lahko zgodi,
da bomo brez njih ostali.

Bodimo varčni,
prihranimo vodo
in energijo,
pazimo na izpušne pline,
saj življenje hitro mine.

Gita Jöbstl, 8. a

RAJE BI TISTO LEPO RDEČE JABOLKO

Ta naslov sem si izbrala, ker mi je še posebej padel v oči. Namiguje na škodljivo škropljenje sadja ter zelenjave in kako nas bolj privlači lepo, okroglo sadje kot pa malo manj lepo ter ne prave oblike. Če priznam po pravici, raje stegnem roko proti lepemu jabolku, saj ne vidim posledic škropljenja (strupenih snovi). Te so kajpada majhne in mi jih s svojimi očmi ne vidimo. Tudi v trgovini imajo takšno sadje in tam zaposleni morda ne vedo, kako je takšno sadje nevarno. Vendar meni glede tega ni treba skrbeti, saj imata moja stara starša ogromno lepega, a neškropljenega sadja. Zelo je okusno, še bolj kot tisto v trgovini. Ampak s tem ko kmeti škropijo svoje vinograde, ne škodijo samo nam, temveč tudi živalim in naravi. V podtalnico zlahka pritečejo škodljive snovi in živali poginjajo zaradi tega.

Pred nekaj meseci sem brala članek o kmetu, ki je zelo dobro prodajal vino in sadje, hotel pa je imeti še več vinogradov, zato je šel posekat okoli 20 dreves v okoliškem gozdu, da bi tam gojil še več vrst grozdja. Katastrofa! Ni razmišljal o tem, koliko živali bo zaradi tega poginilo, ni razmišljal, koliko živalskih domov bo uničil ... Pred sabo je videl samo svoj denar. Nekaj časa zatem so se društva proti uničevanju narave pritožila in mu preko interneta povedala nekaj krepkih. Vendar ta človek ni prišel do spoznanja ... Obupen primerek!

Mogoče ga bo Bog kdaj razsvetlil in bo spoznal, kaj in zakaj je naredil nekaj napačnega. Če sploh verjame v Boga ...

Pozimi, ko v trgovini kupujemo zeleno solato, paradižnik in zelje, se sploh ne zavedamo, da ta zelenjava in to sadje sploh ne rasteta v tem letnem času! Vse je gojeno v rastlinjaku, z umetno svetlobo in toploto ... Mogoče se bomo kdaj zavedali, da pri sadju in zelenjavi ni pomembno, kakšne oblike je, temveč kje si to kupil in v katerem letnem času.

Jan Senekovič, 8. a

NARAVA UMIRA

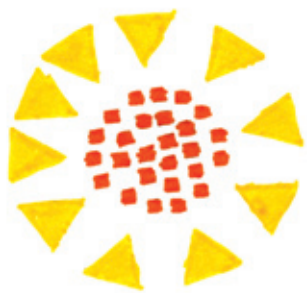
Vedno sem rad hodil na sprehode v naravo, od takrat, ko sem bil še majhen, in do danes, ko sem star 13 let. Vedno sem rad opazoval rože - različne vrste zvončnic in orhidejev. Prvo spremembo sem opazil na Pohorju, kajti vse prekrasne cvetlice ne rastejo na poti! Pri starosti treh let seveda nisem vedel, zakaj ne, in sem vprašal mamo. Mama mi je odgovorila, da zato, ker travnik gnojijo. Takrat se mi to ni zdelo nič posebnega. Danes pa vem, da gnojenje škoduje naravi. In če smo pozorni, izginjajo različne rastlinske in živalske vrste, poleg tega pa lahko na vsakem koraku naletimo na smeti! Žal tudi v osrčju narave! Torej onesnažujemo okolje. Včasih se mi je to zdelo čudno, toda danes vem, da je resna stvar. Sedaj, ko pišem in razmišljam, se

vprašam. Zakaj? Zakaj je potrebno toliko smeti, toliko nepotrebnih odpadkov, toliko vremenskih sprememb, toliko izumrtij, toliko stopljenih ledenikov ... Odgovor se glasi: Ljudje si hočemo olajšati življenje s takšnimi stvarmi, ki nam jih narava ni dala. Vse to se nam počasi maščuje. Vendar še ni prepozno! Hitro se moramo potruditi, kajti naša narava, naš zelenomodri planet umira!

Nika Špes, 7. a

Miha Gulič, 8. a

Vesna Černec, 8. a

ZAČNIMO ZNOVA
(sonet)

Veliko časa nam ostalo res ni,
zakaj pohlep ljudi bo vseh poguba,
razbita vsaka je zdaj njih obluba,
plamen mi upa komaj zdaj gori.

Adijo, boljši svet, konča se naj ta!
Krhkó je ravnotežje, mi stojimo...
... nikar stojimo, z roba zdaj visimo!
Vse je izgubljeno, povrniti se ne da.

In vendar vedno upanje obstaja
za ta naš, usrani, oprostite, svet.
Ne pusti sedaj naše Zemlje umreti!

Začuti življenje, ki nas obdaja.
Ugani - ne, ne moreš vsega imet',
skozi oči druge poglej na naš svet.

Naš pes ima pa ...

(Moj očka ima konjča dva, ljudska)

Besedilo: Gal Gabriel, 3. a

The musical score is written on two staves. The first staff is in G major (one sharp) and 4/4 time. The melody consists of quarter and eighth notes. The lyrics are written below the staff. The second staff begins with a measure rest marked '6', indicating a six-measure rest. The melody continues with quarter and eighth notes. The lyrics continue below the staff.

Naš pes i - ma pa bol - hi dve, za - to se čo - ha ce - le dni. On
 Jaz gun - dam ga pa kaj po - tem, ga čo - ham, le - po car - tam ga. Ga
 Po goz - du ska - če in dr - vi, za - to spet no - vi dve do - bi. In

rad po - sko - či skok in skok, hov, hov in hov, hov, hov, da.
 čo - ham in le - po car - tam, huv, hov in hov, bo - žam ga.
 hov, hov, hov, po goz - du hov, po goz - du hov in hov, hov.

gundam - ljubkovalno božam

HAČI, JOJ, ALERGIIJA

Žana Novak, 4. b
 Sanja Marković, 4. b
 Neja Novak, 4. b

9

Ha - či, joj, a - ler-gi - ja, to ze-lo sr - bi. Ha - či, joj, a - ler-gi - ja,

ta, ki ne bo - li. Vsa dru - ži - na me čo-ha. Tsa, ki se ne umi - ri.

The musical score is written on two staves. The top staff begins with a treble clef, a 2/4 time signature, and a key signature of one flat (B-flat). The melody consists of quarter and eighth notes. The bottom staff begins with a bass clef and continues the melody with quarter and eighth notes. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables across notes. A measure rest is present in the first measure of the top staff. The number '9' is written above the first measure of the bottom staff.

Blaž Dajčman, 8. a

TUDI DINOZAVRI SO IZUMRLI

Daleč nazaj na tem planetu
so dinozavri bili na svetu,
vrst bilo je nešteto,
kot bi narisal jih s paleto.

Nekega dne meteor se prikaže
in izbriše jih z vodne plaže,
ostale so le kosti zakopane,
nekatero še zdaj nam neznane.

Če dinozavri danes še bi živeli,
si jih videti ne bi želeli,
verjetno vsi v rezervatih bi bili,
če pa kakšen ven prišel bi,
mi bi se skrivali.

Ali pa tudi ne.
Mogoče bi jih na vrtu imeli,
se z njimi igrali
in skupaj srečno živeli.

Lana Kirič, 8. a

ZAZREM SE V NEBO

Zazrem se v nebo,
črno je vso.
Gledam, kam sonce je šlo,
se skrilo je za goro
ali za vedno zašlo?
Hlad me obliva,
kaj dogaja se to?
Smo krivi ljudje,
ker uničili smo vse?
Zazrem se okoli,
vsi so odšli,
nikogar več ni ...

Urška Klančar, 8. b

SANJSKI SPREHOD PO GOZDU

Špelo je gozd za njihovo hišo privlačil že od malega. Ko je dopolnila trinajst let, se je odločila, da ga bo preiskala.

Neke noči je vzela svetilko in se odpravila v gozd. Ko je stopala po gozdnih tleh, so se ji zdela neznana. Prišla je do velikega hrasta sredi gozdne jase. Kar naenkrat so se njegove veje premaknile in jo nežno potisnile naprej. Drevesa pred njo so se počasi razmikala in

ji delala prostor, trava pa je oblikovala potko. Špela je bila zelo začudena, a hkrati prijetno prestrašena. Odpravila se je naprej po poti. Zagledala je drobcene vile, a ko jih je pogledala поблиže, je videla, da so to v resnici drevesni listki. Obletavali so jo prelepi metulji in na koncu poti je stal prelep bel samorog. Ko se mu je čisto približala, ji je z rogom na glavo položil venec iz travniških cvetlic ter ji nakazal, naj sede nanj. To ni bilo težko, saj je meril le do njenega pasu. Zajahala ga je in zdirjala sta po čudovitem gozdu. Špela je videla prelepa in nenavadna drevesa kot še nikoli dotlej. Ali pa morda, samo da ni opazila vse njihove lepote. Opazila je različne in prekrasne barvne cvetlice, vile in prijazna gozdna bitja, o katerih je do tedaj vedno le sanjala. Takrat se je pričelo daniti. Samorog je pojezdil na jaso, s katere je ponesel Špelo na prekrasno popotovanje. Špela je vedela, da se morata posloviti, zato ga je v slovo objela in se vrnila domov. Sklenila je, da se bo borila za ohranjanje gozdov. Prirejala je naravoslovna srečanja za svoje vrstnike, različne akcije in igre, s katerimi je zbirala denarne prispevke za ohranjanje gozdov in njihovih drobnih, a prelepih stanovalcev. Izsekavanje gozdov se je z njeno pomočjo zmanjšalo, v naravi je bilo manj škodljivih snovi in manj bolnih dreves, več rastlin in več gozdnih prebivalcev.

Špela se je prebudila iz prečudovitih sanj. Teh skrivnih sanj ni izdala nikoli. Le močno si je želela, da bi se uresničile. Ob vsakem sprehodu v gozd pa je uživala in opazovala podrobnosti kot še nikoli do tedaj.

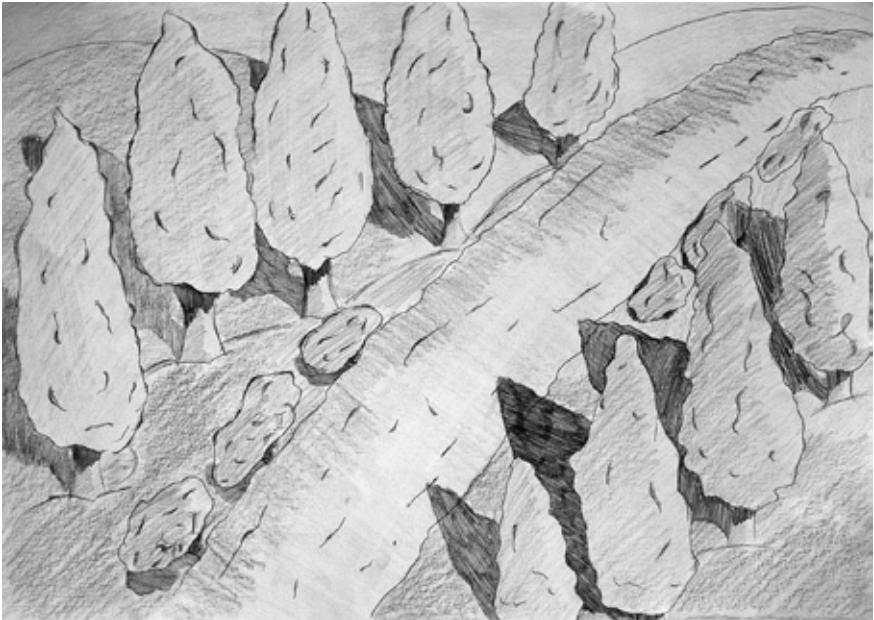
Brina Solar, 9. a

NAREDIMO SVET ČISTEJŠI

Vsi govorimo, koliko naredimo za čistejši svet. Vendar velika večina vseh niti malo ne pripomore k izboljšanju ozračja. Želimo si biti najboljši in najbolj cenjeni, čeprav ne naredimo ničesar. Lahko stojimo križem rok in govorimo, kako pomagamo naravi, da si opomore. Žal veliko ljudi verjame tem lažem. Moje vprašanje je, zakaj ljudje le govorimo, kako pomagamo naravi, namesto da bi zares kaj naredili? Čas, da ukrepamo in priskočimo naravi na pomoč, je že minil. A to ne pomeni, da zdajšnjega položaja ne moremo izboljšati. Lahko naredimo vse, kar je v naši moči, da bi Zemljo ohranili vsaj takšno, kot je danes. Seveda bi lahko današnje stanje tudi izboljšali, a menim, da je med nami vseeno premalo tistih, ki manj govorijo in več ukrepajo. Naši predniki so Zemljo sprva spoštovali, živeli v skladu z naravo, a tudi to ni trajalo kaj dolgo. Kmalu so začeli ustvarjati nove mehanizme. Res je, ti mehanizmi so nam dandanes v veliko pomoč. Velika večina si brez njih ne predstavlja življenja. Saj vem, rekli boste, da se trudimo po svojih najboljših močeh. Toda če bi bilo to res, bi znanstveniki in ekologi opazili napredek v izboljšanju narave. Že v starih časih so rekli, kdor veliko govori, malo postori. V tem primeru ta rek povsem drži. Verjetno si vsi želimo čist in lep svet, a za to nismo pripravljeni storiti veliko. Mi samo

mislimo, da se bo vse spremenilo kar samo od sebe. Toda vedeti moramo, da smo sami krivi za onesnaženje, ki je vidno danes. Če nam je uspelo pripeljati naravo v obupno stanje, kot je danes, moramo tudi sami najti pot iz obupa. Že ko sem bila majhna, mi je mama vedno rekla, da moram najprej pred svojim pragom pomesti. Ta rek nas naj v teh trenutkih spominja, da moramo popraviti napake, zaradi katerih sedaj trpi narava. Pomislite, bi bilo vam prijetno, če bi občutili napake drugih. Menim, da ne. Zakaj torej pustimo naravi trpeti za naše napake? Popravimo jih in se potrudimo za lepši nov dan!

Špela Senica, 6. a

Paulina Šušek, 9. a

ZRAK, SONCE, ZEMLJA IN VODA

Narava nam dala je živeti,
sedaj mora za nas veliko pretrpeti.
Strupeni plini, različne smeti,
konec življenja nam preti.

Zrak, sonce, zemlja in voda
pomembnejši so od denarja polnega soda.
Brez njih življenja ni,
brez njih konec bo človeških dni.

Zeleno listje, rožnat cvet, sončni žarek,
čudovite so stvari,
ki dobili smo jih v posojilo,
zakaj jih uničujemo?

Poskrbimo za naravo,
saj živeli bomo zdravo.
Pokažimo ji, da jo imamo radi!

Nina Ciglarič, 9. a

ZAKAJ LJUBEZEN NAS NE SLIŠI

Zakaj ljubezen nas ne sliši,
zakaj odtava vsepovsod,
ko v lepem jutru je jesenskem
tožno vse naokrog.

Veter mi boža lica,
sonce mi obsije pot,
pot to pravo, ki me vodi vsepovsod.

A kaj, ko vetra kmalu ne bo,
saj moja lica božal bo smog.
Sedaj, ko sonce več ne sije
in ne razkriva nam poti,
bomo otožni vse noči.

Ljudje, uničili smo naravo,
svoj biser in srce.

Miha Ciglarič, 9. a

Varujmo vodovja, zrak, rastline in vsa živa bitja,
da se bomo lahko pohvalili: Naša Zemlja je čista.

A v realnem svetu vedno odvija zgodba se ista,
tako kot postavljena modna je pista.

Reke se sušijo, gozdov skoraj ni več
in moramo se vprašati, koliko ptic nam še zdaj žvrgoli?

Uveljavljajo se zakoni, predpisi in ustanavljajo se društva,
na koncu vedno odvija zgodba se ista.

Jarki se kopljejo, pristanišča gradijo,
dimniki v oblake hitijo.

Moramo se vprašati,
kako dolgo bo še Zemlja zdržala vse neumnosti in dejanja.

Organizirajmo se: za **ZEMLJO**.

Maja Požar, 9. b

Tomaž Nikić, 9. a

OZONSKE LUKNJE

Ko so pred enim letom v Alžiriji vrtali za zemeljskim plinom, so ga odkrili veliko količino v jami pod zemljo. Takoj so začeli postavljati stolp za črpanje. Ko je bil postavljen, so začeli plin črpati. Izvrtana luknja je bila premajhna za črpanje, zato so luknjo povečali. Čez 14 dni so luknjo spet povečali. Črpanje je potekalo cele 3 mesece. Ko so se tla naenkrat vdrla, je stolp zgrmel v globino jame. Ob trku s tlemi je nastala iskra in vse se je vžgalo. Gorelo je skoraj eno leto, saj je bilo to eno največjih najdišč plina. V nesreči na srečo ni bil poškodovan nihče, razen enega delavca, kateremu je sunek eksplozije poškodoval sluh. Novinarji so to komentirali tako: »Odprl se je prehod v pekel ... «

Enako je z ozonskimi luknjami. Najprej jih skorajda ni bilo, potem pa so nastajale in se večale in večale, saj se onesnaževanje zraka ne samo nadaljuje, ampak tudi povečuje. Edina razlika med luknjama je, da se prva ne bo več večala, druga pa se bo. Pri tem bo vedno več ultravijoličnih žarkov prebilo ozonski ščit in ljudje bodo zboleli za kožnim rakom (*že zdaj jih dosti*).

Poleg tega se zaradi ozonskih lukenj spreminja temperatura oz. podnebje. Sicer na to vpliva tudi sonce, ampak mi smo krivi za onesnaženost rek, zemlje in morja. Mi moramo to onesnaženost zmanjšati na minimum, izničiti je za zdaj še ne bomo mogli. Nam se

to še ne bo poznalo, se bo pa našim naslednikom, zato pomagajte narediti sebi in svojim otrokom boljši jutri.

Gloria Jelenko 9. b

POPOTNIK, POSTOJ

Hej, popotnik, postoj,
daj odpočij si, sapo zajemi
in se v resnici predrami!
Pa kam, popotnik, drviš tako,
kaj te žene tako močno?
Koga loviš, ali sploh še živiš?
Za kom drviš in se tako potiš?
Hej, popotnik, življenje loviš,
ko že zdavnaj za teboj je zastalo.

Življenje tebe lovi in
te več ne dohiti.
Hej, popotnik, postoj,
poglej, kdo je nad teboj!
Sem drevo, katerega še opazil nisi,
sem reka, na katero pozabil si,
sem zemlja, sem sonce, nebo in sem luna ....
Pozdravljen, popotnik,
daj ustavi se, sapo zajemi,
in naravo objemi.

Zala Zagoršek, 9. b

GLOSA

*Upanje v meni še ostaja,
boj neskončni biti proti koncu
in glavo dvigam proti soncu,
ta boj ne bo nikdar končan!*

Kam so Slovenci plemeniti
besedo svojo šli iskat,
v sanjah da le nje zaklad
jih bo privzdignil na oblasti,
narodi njim tuji v njihovi le lasti.
Zakaj besede naše niso prava vstaja,
kjer krvavi se upor odtaja,
Slovenci s svojim bi jezikom
lahko sledili državnim vsem premikom -
upanje v meni še ostaja.

Pa pevci, ki prepevajo o moči,
ki prelepa sije skozi strah,
naj posedel bi se groze prah,
predrl naj bi žarek temo noči,
solze po licih nehale bi teči.
Lahko zaupali bi zvezdam, tudi soncu,
morda cerkve vrh Ptujске gore zvoncu,
ki zvesto vse nas opozarja,
geslo sveto nam poudarja,
boj neskončni biti proti koncu.

Kako godi se vrlim upnikom Parnasa,
tem revnim pevcem,
gorečim vsem ljubimcem,
ki upajo njih muze časa,
da spesnili bi pesem, ki jo navdihuje njihova le rasa
in besede še zvenijo, ki sem jih slišala na koncu,
nikoli solze naj ne bo na tvojem licu,
zato v srcu je pogum in up,
me ne plaši več bitke hrup
in glavo dvigam proti soncu.

Ko se zdi, da je gorje že preč,
da spet je čas dan svetlemu upu
ter moč začela je jemati strupu,
in strah naj ves bi bil odveč.
Sovražnik spet dvigne bridki meč,
je polje polno črnih vran,
zakaj te ne odletijo stran,
ko besede zadnji dih jemajo,
se nove že pripravljajo na drugo vstajo,
ta boj ne bo nikdar končan!

Maja Požar, 9. b

NARAVA
(gazela)

Ali slišimo jo mi, **naravo**, prosi nas;
da pustimo lepo ji **opravo**, prosi nas.
Ko sama je največji dar življenja,
čemu uničujemo jo s to **napravo**, prosi nas.
Da še mnogo let z nami bo živela,
proslavimo njeno ji **postavo**, prosi nas.
Z glavo dvignjeno ji pojemo,
srce bije le za eno nam **državo**, prosi nas.

Pamela Vidmajer, 9. b

GAZELA

Ko v mrazu počiva, odeja jo **greje**, osamljena je.
Spet stenski se uri minuta **odšteje**, osamljena je.
Spomni se vseh lepih sanj, ki jih ni prav veliko,
nato še pomisli na more vse in ji v srcu postane **tesneje**, osamljena je.
Lepi spomini ji narišejo nasmešek na obraz,
ko pa ji glavo napolnijo tisti bolj mračni, gleda **resneje**, osamljena je.

Glavna urednica: Danica Gotlih
Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Tanja Gobar,
Lidija Šenekar
Izbor likovnih del: Zlatka Schweiger Čermelj
Izbor glasbenih del: Bojan Gorič, Majda Gorjup
Jezikovna recenzija: Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 200 izvodov

Tisk: Unigrafika, d. o. o., Maribor

Naslovnica: Jure Komočar, 9. a

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI

Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2011; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev Maribor /
Maribor, 8. februar 2011; [urednica Danica Gotlih]. -

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105

OSNOVNA ŠOLA
BRATOV POLANČIČEV

MARIBOR